

Teràpies... Teràpia I. La Simbiosi Espiritual.

Un relat de: [Akeron343](#)

Ja feia temps que ell sabia que la seva vida no rutllava. Es sentia viure a batzegades, com una màquina vella mal lubricada. Dintre seu, en algun racó entre el cor i l'estómac un llumet vermell s'encenia i s'apagava en senyal d'alarma.

Gairebé sempre es sentia sol, tot i estar acompanyat de molts, tot i estar amb els amics, amb la família. Era com si els tingués al costat però no els pogués tocar ni sentir perquè estaven a un univers de distància.

Una vegada, estant especialment desanimat, una companya de feina li va aconsellar que anés a un terapeuta...
“...un terapeuta?...”, va dir-li “...un psicòleg? No he cregut mai gaire en els psicòlegs. Tinc un cosí que n'és i és el “tio” més desequilibrat que he conegut a la vida. Vas amb un d'aquests perquè t'arregli i surts d'allà amb la “retallada” a les mans disparant a tort i a dret...” va contestar convençudíssim.

“...mira, fes el que vulguis, però té...” va dir la companya tot atansant-li una targeta “...jo hi he anat i va de meravella, una mica psicòloga, un mica de meditació, s'adapta molt a cada pacient...”.

Va donar un cop d'ull a la targeta.

BES ASSUARA

Terapeuta

“...Gràcies...” va dir amagant el seu excepticisme, entaforant-la al fons de la cartera. I va desaparèixer de la seva ment.

Setmanes després, en una d'aquelles crisis de desànim, una paraula llençada a l'espai per una ràdio o un televisor que no s'estava escoltant, va travessar els seus timpans tot activant una neurona que “passava per allà”... “...terapeutaaaa...”.

Durant els dies següents es va decidir, va trucar, va demanar cita i va arribar el dia. “.. Bes, quin nom deu ser Bes? una terapeuta amb nom artístic?... a veure si em surt una tia amb les ulleres del revés i una túnica lila amb estels daurats... o potser resulta que és un senegalès de 2m que em tira els ossos i ni ens entenem parlant...”... Va estar a punt de girar cua.

Va arribar a l'adreça, cap rètol exterior, res que indiqués que allà dins podria trobar-hi el miracle que hi havia anat a buscar. Va trucar al timbre. La porta es va obrir.

Va aparèixer una noia, uns centímetres més baixa que ell, amb un somriure d'aquells oberts, d'aquells que ho donen tot i que no deixen res amagat a dintre, cabells foscos recollits, pell més aviat morena, no pas blanca lletosa i pigada com la tenia ell.

“...Hola, ets tu?...” va dir ella.

“...Sí, sóc jo...” va contestar ell.

“...Doncs passa, passa...”: I amb aquest diàleg digne del dramaturg més retorçat va entrar dues passes i es va esperar a veure on el duia.

Estava dins una llar, no hi havia cap indicatiu de consulta mèdica ni res semblant. Ella va començar-li a parlar mentre caminava decidida “...t'ha costat de trobar l'adreça?...” ell la seguia, contestant mecànicament, sense gosar mirar gaire als costats per no semblar tafaner, concentrant-se en ella, en com caminava, en les formes del seu cos... es movia amb agilitat, no sabia dir si eren de la mateixa edat potser uns anys més gran, potser uns anys més jove... ell era dolent per aquestes coses. La seva veu, no sabia com, el feia sentir bé, l'atrapava com si es tractés d'una cadena de suau seda...

Van travessar el pis i van sortir al pati del darrera, enmig de la remor que feien les passes de tots dos sobre els petits còdols de riu que cobrien tot el terra, i el va conduir fins asseure's tots dos en un banc, d'aquests de jardí, amb el seient i el respall fets de tires de fusta, i a cada lateral braç i potes en una sola peça metàl·lica. S'hi estava bé, no es podia sentir cap soroll, tan sols els ocells piulant, barallant-se aliens a la seva presència, i la remor de les fulles de l'arbre, no sabia quin, potser un castanyer per les fulles grosses, ovalades i de vora serrada, que els cobria amb la seva ombra.

Es sentia envoltat per la pau absoluta. Anaven parlant i veu femenina semblava desmantellar suaument cadascuna de les capes sota les que ell s'amagava de si mateix.

Ell li explicava aquella sensació d'estar fora de fase amb el món, i ella anava desgranant els matisos d'aquell sentiment amb subtils intervencions i velades preguntes...

Una part d'ell es va desconnectar, embadalint-se amb aquells llavis prims, llisos, rosats, que li parlaven, amb aquells ulls oberts que semblaven travessar-li l'ànima, amb la pell llisa del seu coll i les espatlles tan sols

trencada pels dos estrets tirants de la samarreta que portava, amb les suaus corbes dels seus pits que s'endevinaven sota la samarreta, amb les protuberàncies dels seus mugrons que es marcaven a la samarreta, amb la cintura, els malucs, les cuixes ocultes per un pantaló negre que li arribava sota el genoll...

En un moment donat, ella li va demanar "...tanca els ulls, respira lentament, intentant allargar al màxim la respiració i explica'm què veus... el primer que vegis..."

En tancar els ulls, l'única imatge que li venia al cap era la d'ella parlant-li... va dubtar... i davant la subtil insistència d'ella, va començar "...veig una cara... una noia que em parla i m'omple de pau... i va començar a descriure la cara d'ella, repapant-se en cada detall ..."

"... i ara, què voldries dir-li o què voldries fer amb aquesta persona que veus?..." va dir ella amb veu pausada, càlida.

"...voldria continuar sentint la seva veu, però també voldria besar-li els llavis, la seva pell, voldria apropar el meu cos al seu i sentir estretament la seva escalfor, els seus batecs, el seu alè..." va començar a obrir els ulls mentre deia això i quan encara no havia assimilat què estava veient, va notar les mans d'ella a banda i banda de la cara, els llavis d'ella sobre els seus, les boques es van obrir per permetre la dansa pausada però ferma de les llengües, de manera lenta i profunda, plena de pau, degustant cada matís, cada sensació. Ella es va separar un instant va mirar, va somriure, tranquil·la, serena, sense un bri de pressa ni urgència, com si entre els dos estiguessin a punt de vessar un calze de llum, i ara el va atreure cap a ella per tornar-se a besar. Ella li acariciava el clatell, ell no sabia què fote amb les mans. Ella va intuir el conflicte. Recolzant-se una mica enrera, la noia va agafar molt suaument la mà dreta d'ell, la va conduir vers el seu melic, i aixecant-se l'elasticitat dels pantalons i la roba interior amb l'esquerra, va dur la mà d'ell a perdre's entre el seu bell púbic, i suaument fins els primers humits plecs de pell. Va guiar la mà d'ell en dolços moviments circulars i mica en mica el va anar deixant en llibertat, al mateix temps que el tornava a besar.

El món s'havia aturat. Ell sentia l'energia sortir del seu cos com un torrent de llum com formant un núvol eteri que els envoltava tots dos... va notar que ella separava lleument les cames i els seus dits van començar a cercar l'humit i càlid interior del seu sexe, mentre els seus llavis davallaven pel seu coll fins l'espatlla i de l'espatlla fins el mugró, dur, ferm, perquè la seva llengua hi pogués jugar, i les seves dents, i els seus llavis altre cop, menjant-se'l, llepant-lo, pessigant-lo...

Ell es va incorporar, va extreure els dits llefiscosos de la mà dreta i se'ls va endur als seus llavis, desapareixent dins la seva boca, tot mirant-la als ulls. En un mateix moviment el seu cos va davallar fins a posar els genolls en terra i li va treure suaument pantalons i roba interior amb les dues mans, mentre, un cop lliure de roba de cintura en avall, ella plegava les cames i pujava els genolls amunt per oferir-li total accés al racó més íntim del seu cos. Ell es va abandonar als sentits, va fruit d'aquella menja exquisida, es va dedicar a consciència a cada petit plec, va enfonsar la llengua tan fonament com va poder en aquell sexe, posant tota la seva voluntat per donar-li tot el plaer possible. Les seves mans recorrien l'exterior de les cuixes, el revers dels genolls, els glutis... ella li acariciava el cap amb les dues mans per mostrar-li el seu delit.

Va aixecar la vista mentre es descordava els pantalons... els seus petons es van dirigir al melic... les seves mans van baixar la samarreta vers la panxa, deixant al descobert ambdós pits... els seus sexes es van tocar suaument i atraient-la per la cintura, la seva virilitat es va enfonsar a l'escalfor del cos femení iniciant un moviment suau, ampli, no de cops de maluc, sinó com un moviment sinuós amb els dos cossos units, talment fossin algues que es deixen gronxar per l' anar i venir de la mar. Els llavis d'ell feien incursions, dels pits a la boca, de la boca als pits. Ell ja no estava al pati amb la terapeuta. Eren un sol cos que flotava a l'eteri espai que s'estén enmig dels universos possibles, no sentia l'ansia que feia presa d'ell quan tenia relacions sexuals, no sentia el buit amb que vivia el dia a dia, només sentia pau, pau i voluntat de donar, amor, plaer, no sabia definir-ho. L'Orgasme els va anar a trobar en un esclat de llum, un esclat d'energia, tensos, alliberats...

Algú amb les sensibilitats una mica més desenvolupades que un ésser humà ordinari, hauria pogut veure dos cossos units, però envoltats per una sola i potent aura daurada.

Els seus cossos van anar davallant fins a terra, encara units íntimament, es van fondre en una abraçada, a esperar que els seus ritmes cardíacs s'estabilitzessin...

"...mai no havia experimentat un acte sexual com aquest..." va dir ell en un xiuxiueig ofegat, profundament commogut.

"...no ha sigut un acte sexual..." va dir ella, "...ha sigut un acte de simbiosi..."